Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 151 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 7-го ЛИПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, JULY 7, 1979 No. 151 VOL. LXXXVI.

УКРАЇНЦІ ПЕНСИЛЬВАНІЇ ВЛАШТОВУЮТЬ ТРИДЕННИЙ КУЛЬТУРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ, ВІДЗНАЧАТЬ 85-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

Під час розмови у редакції „Свободи" сидять (зліва): Степан Поступак, ред. Володимир Левенець, Адольф Словік і Тимко Бутрей.

Барнсвіл, Па. (В. Л-ць). Від п'ятниці до неділі, 27-го до 29-го липня ц. р., тут відбуватиметься триденний український фестиваль, що його влаштовують спільно Окружна Управа Українського Народного Союзу, парафіяльні ради при місцевих українських церквах та інші громадські організації. Головою Фестивального Комітету є Степан Поступак, а йому допомагає цілий ряд активних громадян тієї округи, які докладають усіх зусиль, щоб цей культурний фестиваль був якнайбільш успішним і щоб приніс розголос для української справи.

З метою ще більше спопуляризувати ідею фестивалю, який, до речі, відбувається вже на протязі 46 років на великій 38-акровій площі в Барнсвілі, Па., Головну Канцелярію УНСоюзу і видавництво „Свободи" відвідали у вівторок, 3-го липня ц. р. три активісти УНСоюзу й інших організацій та члени Фестивального Комітету, а саме Тимко Бутрей, голова Окружного Комітету УНС, касир Адольф Словік і Степан Поступак голова Контрольної Комісії Округи.

У розмові з головними уряловцями УНС і редакторами „Свободи" вони не тільки детально розповіли про заплянований фестиваль, але також відмітили, що цим фестивалем українці тієї частини Пенсильванії, відзначатимуть 85-річчя Українського Народного Союзу. До речі, та частина Пенсильванії, а зокрема Шамокін, Барнсвіл та інші довколишні місцевості були колискою УНС, цієї суспільно-громадської та забезпеченової установи, яка сьогодні розвинулась у найбільшу українську організацію у вільному світі. Дохід з фестивалю призначений на українські харитативні цілі і на підготову матеріялів для поширення правди про Україну.

Фестиваль розпічнеться в п'ятницю, 27-го липня, у Лейквуд парку, Ровд 54 в Барнсвілі, Па., програмою „Вечір в Україні". Гості, українці й особи інших національних груп, будуть мати змогу повечеряти по-українськи", а страви подаватимуть до столів від год. 6-9 вечора дівчата в українських народних строях. Того ж вечора також відбудеться перша мистецька програма і забава з танцями

Також у п'ятницю буде відкрита о год. 5-ій по полудні мистецька виставка, яка включатиме: різьбу, скульптуру, образи, кераміку, вишивку, дитячі вироби і малюнки (для відмічення Року Української Дитини). Діти, які бажають брати участь у виставці повинні зголоситись до Фестивального Комітету на адресу: Ukrainian Festival Committee, Box 302, Barnesville, Pa. 18214.

У мистецькій частині виступатиме відомий танцювальний ансамбль Марунчака з Монтреалю, Канада. Головним промовцем у частині відзначування 85-річчя УНСоюзу буде головний предсідник УНС д-р Іван Флис.

У суботу, 28-го липня о год. 10-ій рано програма Фестивалю офіційно відкриється парадою, яку очолюватимуть козаки на ко-

(Закінчення на стор. 3)

Вишкільні табори на „Вовчій Тропі"

Іст Четгем, Н. Й. (О. К-ин). — Від 23-го червня до 7-го липня тут на пластовій оселі „Вовча Тропа" рівночасно відбуваються два новацькі вишколи. Перший — це вишкіл на новацьких виховників під назвою „Дитячі мрії", в якому бере участь 14 членів булави та 77 учасників. Коменданткою цього вишколу є ст. пл. Ока Грицак, бунчужним є ст. пл. Роман Юзенів, а писарем ст. пл. Тарас Ковч. Інструкторами вишколу є: Марко Мостович, Ігор Тарнавський, Мирон Дитюк, Борис Дацьків, Марко Луцький, Андрій Метіль, Роман Селянський, Наталка Мицик, Уля Леськів, Орися Ганущевська, Ліда Гвозда та Леся Слободян.

Другий вишкіл — це на новацьких гніздових (від 29-го червня до 6-го липня) має назву „На хвилях мрій". У ньому бере участь 18 новацьких виховників, а склад команди такий: комендант пл. сен. Теодозій Самотулка, бунчужний ст. пл. Юрій Шевчук, писар ст. пл. Марта Шевчук. Інструкторами цього вишколу є: пл. сен. Евстахія Гойдиш, пл. сен. Ніза Коцик-Мандзій та ст. пл. Ока Грицак.

Позитивним явищем цих вишколів є те, що якраз в цьому Році Української Дитини наша молодь виявила більше зацікавлення виховними проблемами дітей, численно взяла участь у вишколах та зі зрозумінням сприймає виклади.

Учасники вишколів з'їхалися з різних місцевостей Америки (Ню Йорк, Боффало, Олбані, Кергонксон, Чікаго, Сиракюзи, Рочестер, Джерзі Ситі, Пассейк, Нюарк, Трентон, Елізабет, Ню Бронсвік, Балтімор, Лос Анжелес, Клівленд, Філядельфія, Гартфорд, Детройт, Міннеаполіс, Бостон та Денвер), як також з інших країн — як Канада, Аргентина та Англія.

Програми вишколів включають такі теми, як плекання української мови, традицій, національне і релігійне виховання, вироблення характеру дитини та цікаві методи переведення всіх цих тем у новацьких програмах сходин. Також звернено увагу на потребу придбання нових членів у ряди пластового новацтва. Провідники вишколів надіються, що молоді пластові виховники зможуть дати цим новим членам якнайкращі виховні підстави.

СЛЬОЗАМИ РАДОСТИ УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ВІТАЛА РОДИНУ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА НА ВОЛІ

Валентин Мороз з дружиною Раїсою і сином Валентином на летовищі в Ню Йорку.

Світлив Ігор Длябога

Ню Йорк, Н. Й. (В. Левенець). —Понад 200 українців між ними багато представників різних українських організацій, зі зворушенням і сльозами на очах та спонтанними окликами радости вітали у четвер, 5-го липня, родину провідного члена руху спротиву в Україні Валентина Мороза, а саме дружину Раїсу і сина Валентина мол., які прибули цього дня швайцарською летунською лінією до Ню Йорку після „страшних і довгих совєтських бюрократичних шикан" в Москві, — як це заявила на летовищі пані Мороз.

З обличчя Валентина Мороза проміняла радість, а з ним,можна з певністю твердити раділа ціла українська спільнота у країнах вільного світу, нетерпеливо очікуючи приїзду на Захід його родини.

„Найбільшим щастям для мене, — заявив після формального привітання Валентин Мороз представникам преси, — було дивитися, як росте мій син, але мені цю радість відібрали, запроторили до в'язниці. Тепер ми знову разом, зі мною найдорожча істота на світі — мій син. Дивні будуть у нас стосунки, — не без зворушення підкреслив В. Мороз, — ми напевно переживатимемо все етапами. Правдоподібно це треба вважати найбільшим злочином, що за батьків у комуно-московській імперії терплять також діти. Мій син вже у 8 років був „дисидентом"; його допитували, переслідували в школі, відштовхували від дитячого товариства, а дружина терпіла і переживала більше ніж я", — сказав Мороз, не приховуючи радости з приводу прибуття у вільний світ найдорожчих йому осіб. При тому він заповів, що перша прилюдна зустріч з його родиною відбудеться цієї неділі, 8-го липня ц. р. на Оселі СУМА в Елленвіл, де відбуватиметься Зустріч-Здвиг українців З'єднаних Стейтів Америки і Канади.

Зворушливі привітання почалися з хвилиною, коли до залі, виходячи з бюра закордонної перевірки, появились дво постаті — Раїса і Валентин Мороз мол. Батько обняв і довго тулив до себе сина, а потім на зміну дружину, яка ділила з ним, хоч СССР була нібито „на волі", усі знущання, що їх придумали для свідомих українців і борців за самостійну і соборну Україну комуно-московські сатрапи.

Потім вітав гостей з України від імені цілої громади інж. Євген Івашків, голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА, і проголосив родину Морозів „Родиною Року", а усі приявні відспівали спонтанно Многоліттвіє для новоприбулих. Дві провідні членкині СУМ-А і ТУСМ-у Оксана Дацків і Христина Грицковян піднесли Раїсі Мороз на привітання хліб і сіль, а представники інших організацій буквально засипали їх квітами. У церемонії привітання взяли участь представники майже усіх організацій і установ — молодь СУМ-А і Пласту в одностроях, представники Екзекутиви УККА і СКВУ в особах мгра І. Базарка, головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса, Володимира Мазура, від СУА — Округа Ню Йорк—п-і Оксана Щур, Українського Золотого Хреста п-і Раїса Куделя, велика делегація від ОЖ ОЧСУ, Микола Чорний від Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, п-і С. Букшована і п-і Поттер від Державного Центру УНР, п-і Слава Рубель, провідний член Пласту і член Екзекутиви УККА, кілька членів колишнього Комітету Оборони Валентина Мороза (тепер Комітет Оборони Прав Людини в Україні ім. В. Мороза), які прибули з Філядельфії з транспарантами і квітами, д-р Степан Галамай, провідний член ОУВФ, Лев Пришляк від „Провидіння", ред. Уляна Любович від редакційної колеґії журналу „Наше Життя", д-р Олександер Соколишин від Т-ва Українських Бібліотекарів Америки, голова Крайової Управи СУМ-А інж. Мирослав Шмігель, як теж багато інших представників, прізвища яких годі було зібрати.

Валентин Мороз вітав своїх найрідніших не тільки квітами і поцілунками, але також почепив дружині і синові тризубці, а молодому Валентинові вручив синьо-жовтий прапорець, символ незламности і боротьби.

Після формального привітання в одній із заль на летовищі Кеннеді відбулась коротка пресова конференція, на якій виступив з довшою заявою Валентин Мороз (перекладав мґр Борис Потапенко), але також коротко промовляли Раїса Мороз і молодий Валентин.

Валентин Мороз, представляючи свого сина і дружину, під загальні оплески присутніх, підкреслив, що відтепер молодь матиме мого сина, а жіночі організації мою дружину. Відмічуючи деякі головніші питання з міжнародної проблематики і політики ЗСА, В. Мороз заявив, що на його думку Третя світова війна вже давно почалася, але Захід, а в тому числі й деякі наші люди, ховають голову в пісок, не бажаючи активно брати участи у боротьбі з найстрашнішим ворогом людства — комуністичною Москвою. „Заходові потрібний Черчілль, а не Чемберлен", — підкреслив Валентин Мороз, звертаючи увагу журналістам і присутнім гостям, що Москва стосує тактику „мафії" і про це повинні пам'ятати на Заході. „Навіть мене тут на Заході запитували чому ви, мовляв, так сміливо говорите, адже це може пошкодити вашій родині", — заявив Мороз кореспондентам, кажучи, що він добре познайомлений з психікою московської „мафії", яка респектує тільки силу. Він надіється, що КҐБ також поверне відібрані від нього 122 зошити, якщо українська спільнота поведе відповідні акції натиску. Мороз хвалив Папу Івана Павла II за його відважні виступи в Польщі, але критикував віденську зустріч президента Джіммі Картера з комуно-московським лідером Леонідом І. Брежневим. Для прикладу він навів факт, що Папа Римський виграв з комуністичним режимом, але Вашінґтон у Відні програв все, що можна було програти, підписуючи САЛТ II. Він перестерігав Захід, що не можна цілуватися з „мафія", а потім ці фотознімки публікувати в пресі. При тому він категорично домагався від країн Заходу, щоб вони боронили родини політичних в'язнів, над якими знущаються кагебісти і висловив надію, що ще стр[illegible]ться з журналістами у вільному Києві.

Він вірить в американську свободолюбну людину і в те, що американці разом з українцями змагатимуться за свободу.

Коротко промовляли також син Валентин і дружина Раїса Мороз. Вони дякували українській спільноті за все те, що вона зробила для справи їхнього звільнення і облегшення тяжкої долі.

Відповідаючи на запитання, В. Мороз заповів, що він 10-го липня розпочинає викладати в Гарвардському університеті. Жити-

(Продовження на ст. 3)

КІССІНДЖЕР КРИТИКУЄ ЗСА ЗА ПІДДЕРЖКУ РАДИКАЛЬНИХ ГРУП В АФРИЦІ

Вашінгтон. — Колишній державний секретар д-р Генрі Кіссінджер у спеціяльному інерв'ю у „Вашінгтон Повст" 3-го липня ц. р., заявив, що теперішня американська піддержка радикальних груп Зімбабве-Родезії може довести до расової війни в Африці. Цю політику він приписав Андрю Янгові, американському амбасадорові до Об'єднаних Націй, який поширює різні концепції відносно американської політики в Африці.

Державний департамент негайно виступив в обороні президента Джіммі Картера, який рішив надалі задержати економічні санкції проти Зімбабве-Родезії, де тепер править коаліційний уряд з більшістю чорних, твердячи, що до цього уряду повинні належати всі партії, тим самим також терористичні групи, які ведуть партизанську боротьбу проти нового уряду.

Кіссінджер твердив, що теперішня американська політика в Африці, Нікараґуї і деінде базована на припущенні, що „Америка може приєднати радикальні групи „третього світу", перебираючи їхні програми". Він говорив, що така політика є облуренням себе самих, бо з правила ідеологічно настроєні радикальні групи є антиамериканські й в більшості проти капіталізму. „Парадоксально, чим ближче ми стараємося підійти до таких ідеологічних груп, тим дальше ми їх відганяємо від себе".

Кіссінджер не скривав свого переконання, що такі прорадикальні тенденції американської політики він приписує амбасадорові Янгові, який помилково думає, що ситуація в Африці є подібна до ситуації американських негрів, де Янг дуже багато доброго зробив для поліпшення долі американських негрів.

Радикальні групи в Зімбабве-Родезії приняли таку максимальну програму, яка виключає будь-які права для більшої меншости, — закінчив д-р Кіссінджер.

Колишній в'язень у Північній Кореї розказує про тортури

Лондон, Велика Британія. — Міжнародна Амнестія опублікувала зізнання колишнього в'язня північнокорейських тюрем і концтаборів, поета з Венесуелі, який розказує про жорстокі тортури й інші шикани, що їх стосують супроти в'язнів комуністичні північнокорейські поліційні чинники. Міжнародна Амнестія при тому відмічує, що це перше звідомлення про відносини у в'язницях комуністичної Кореї, опубліковане цією організацією.

Поет Алі Лямеда просидів в комуністичних в'язницях понад 6 років. „Мене били", — каже він, — систематично морили голодом і держали в неопаленій келії так довго, аж поки я не втрачав володіння частинами тіла".

Їжа у в'язницях і концтаборах є такою поганою, що велика частина в'язнів хворіють на різні хвороби. Крім того наставники поводяться з в'язнями дуже брутально. Через зв'язки із вартовими і новими в'язнями Лямеда довідався, що корейський комуністичний режим держить у в'язницях і концтаборах від 6 до 8 тисяч в'язнів.

Алі Лямеда признався, що він був членом Комуністичної партії у Венесуелі, коли комуністичний режим в Північній Кореї запросив його в 1966 році на працю перекладача у пропаґандивному відділі. Рік пізніше, в 1967 році, політична поліція арештувала Лямеду, а комуністичний суд засудив його на 20-річне ув'язнення у виправно-трудових таборах нібито за шпигунство в користь закордонних держав. Видістатись на волю Лямеді вдалось за посередництвом Міжнародної Амнестії і завдяки заходам румунських чинників.

ПРОТОІГУМЕН П. ПАЩАК ВИГОЛОСИТЬ ПРОПОВІДЬ У КАТЕДРІ СВ. ПАТРИКА З ПРИВОДУ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Ню Йорк, Н. Й. (М. Ш.). — Комітет Тижня Поневолених Націй в Ню Йорку заплянував відзначити 20-ті Роковини Тижня Поневолених Націй Богослуженням в катедрі св. Патрика, що її відправить литовський священик, о. д-р Владас Яцкевікис, професор Фордгамського університету, а відповідну проповідь під час Св. Літургії в намірениі уярмлених народів виголосить знаний український проповідник, о. протоігумен д-р Патрикій Пащак, ЧСВВ, з Асторії, Ню Йорк в дні 15-го липня.

По Богослуженні учасники організовано відійдуть до „Бендшел" у Центральному Парку, де відбудеться маніфестаційна частина. На маніфестації з відповідним до хвилини словом виступить молодий український науковець, професор коледжу з Мериленду д-р Аскольд Скальський, як також присутніх привітає предсідник центральної ПАБНА, д-р Іван Дочеф та гість з Формози, д-р Ку Ген Канг. У мистецькій частині візьмуть участь молоді бандуристи з Ансамблю Школи Кобзарського Мистецтва, танцювальний ансамбль Осередку СУМ-А з Йонкерсу та мистецькі одиниці інших національних груп.

Відзначення Тижня Поневолених Націй цього року набирає особливого значення, бо уряд ЗСА договорюється з Москвою про взаємне обмеження стратегічного озброєння, помимо перестoрог знавця московського імперіялістичного режиму Валентина Мороза, як також не дивлячись на перестороги деяких американських державних мужів, що той „договір" нічого не варта. Як тільки Москві це буде вигідно, вона той договір зламає.

На маніфестації, українські громадяни спільно з представниками інших уярмлених націй запротестують проти нахабности Москви, яка не тільки загарбала українські прадідні землі, але своїм „законом" про громадянство намагається накинути українцям та іншим ролю невільників совєтської імперії, навіть тут на поселеннях у цій вільній країні.

Із відповідними афішами кличами, домагаючись національних та людських прав жити свобідно у власній суверенній державі, в англомовній летючці та в промовах — учасники звернуть увагу вільних ще людей західнього світу на пануючу сьогодні несправедливість і зло, що його творять московські імперіялісти, поневолюючи український і цілий ряд інших вільнолюбних народів.

Збірка учасників відзначення 20-их Роковин Тижня Поневолених Націй на площі „Готель Пляза", ри 59-ої вулиці і 5-ої евеню, Ню Йорк, Н. Й., о год. 9-ій ранку в неділю, 15-го липня. Із зазначеного місця учасники відійдуть організовано на Богослуження до катедри св. Патрика.

І в Грузії „підвищують" рівень ідеологічної роботи

Тбілісі, Грузія. Совєтське пресове агентство ТАСС інформує, що також в Грузинській ССР партійні чинники розпочали процес „підвищування" рівня ідеологічної роботи. У Тбілісі, столиці Грузії, відбулись 26-го червня ц. р. збори партійного активу та ідеологічних працівників, завданням яких було застановлятися над „поліпшенням ідеологічної, політично-виховної роботи", згідно з постановою ЦК КПСС.

У доповіді кандидата в члени Політбюро ЦК КПСС і першого секретаря ЦК Компартії Грузії Е. А. Шеварнадзе відзначалося, — пише „Радянська Україна" у числі з 27-го червня ц. р.: — „що ця постанова надзвичайно важливий політичний і теоретичний документ".

„У республіці, — пишеться у цьому ж звідомленні, — проведено значну роботу по оздоровленню морально-психологічного клімату, утвердженню ленінських норм партійного, державного і громадського життя".

Кажуть совєтські пропагандисти, що їхня „ідеологічна діяльність стала змістовнішою і різноманітнішою, вона тісніше зв'язана з завданнями комуністичного будівництва".

Як і в попередніх звідомленнях, зокрема з праці в Українській ССР, Москва признається, що „не є недоліки, нерозв'язані проблеми", бо ще, мовляв, „не скрізь зжиті чужі соціялістичній моралі пережитки минулого хабарництво, приватновласницькі тенденції, безгосподарність, марнотратство, пиятство і хуліганство".

Щоб якось зарадити цьому і старатися поліпшити неефективну діяльність совєтської системи в „республіках", Москва і її прислужники в Тбілісі приділили на своїх нарадах максимум уваги „питанням марксистсько-ленінського навчання", виховання в „інтернаціональному" (читай російському) дусі. Крім того, намічено „ще вище піднести рівень організаторської, ідеологічної, політико-виховної роботи".

Відзначили 75-річчя композитора Миколи Колесси

Львів. — У Львові, як також і в інших містах України, велично відзначили 75-річчя композитора і викладача музики, а також непересічного диригента Миколи Колесси, — інформують київські газети, додаючи, що музика Колесси базується і постійно збагачується народними мотивами. Зацікавлення народними джерелами він одідичив від свого батька, корифея української фолкльористики Філарета Колесси.

Микола Колесса студіював у славній Празькій консерваторії та Школі вищої майстерности — у композитора Вітеслава Новака. На початку 1930-их років виступив з рядом інструментальних творів. До ширших його музичних полотен належить Перша і Друга симфонії (1939 1960 рр.). Дуже важливою ділянкою композитора є хорова музика і цій ділянці він присвячував багато часу й уваги,виховуючи сотні молодих надійних диригентів. Понад пів століття М.Колесса працює з провідними ансамблями Львова Державною симфонічною оркестрою, Львівською обласною консерваторією, хоровою капелею „Трембіта", в театрі опери й балету ім. Івана Франка. Багато років займається педагогічною діяльністю. Він також автор посібника „Основи техніки диригування", який появився друком у 1960-му році, — інформують українські підсовєтські газети.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Війна в Афганістані — удар по Москві

У квітні минулого року після кривавого перевороту владу в Афганістані захопили комуністи та скрайньо-ліві групи, яким всіляко допомогала Москва. І не диво, що уряд Совєтського Союзу не тільки негайно визнав нову владу в Афганістані, але поспішно заключив „договір про дружбу" з прокомуністичним режимом президента Нура Мохаммеда Таракі.

Одначе зміна режиму та його васальське становище супроти Москви викликало велике невдоволення серед афганського населення, яке з жовтня минулого року перетворилося в збройне повстання проти влади Мохаммеда Таракі.

З дипломатичних кіл надходять тепер повідомлення про те, що повстанський рух постійно поширюється та становить реальну загрозу прокомуністичному урядові Таракі. Під контролем повстанців знаходиться більша частина території країни, при чому поволі бої повстанців переходять із сільських місцевостей до міст. Натомість повстанські джерела подають, що бої також проходять в передмісті Кабулу, столиці Афганістану, президент Таракі та прем'єр-міністер Амін покинули свої офіційні резиденції і поселилися в укріплених військових таборах, а членів своїх родин вислали до Совєтського Союзу. Різні повстанські групи створили свій тимчасовий уряд у звільнених частинах провінцій Пактія й Кунар.

Повстанці згуртовані в шістьох різних групах, керівництво більшости яких перебуває недалеко від афгансько-пакістанського кордону в місті Пешавар, Пакістан.

Москва, яка допомагає комуністичним партизанам у всьому світі, не може знести, якщо хтось помогає антикомуністам. Комуністичні вожді обвинувачують уряд Пакістану, який, нібито, допомагає афганським повстанцям, та вимагають „припинити" допомогу їм, бо, мовляв, події в Афганістані „розвиваються у напрямку конфлікту в безпосередньому сусідстві з нами. Проходить реальна агресія проти держави, з якою у СССР є спільний кордон".

В обвинуваченні Пакістану не згадується ні про заключений „договір про дружбу", ні про успішний кровавий переворот Мохаммеда Таракі — слуги Москви, ні про теперішнє військове втручання кремлівських володарів, ні також про те, що Совєтський Союз послав понад тисячу військових і чотири тисячі так званих цивільних дорадників. Не згадує також Москва у своїй „пересторозі" Пакістанові про те, що режим Таракі втримується при владі завдяки комуно-московській допомозі та контролеві афганського війська, бо командні позиції в афганському війську зайняли совєтські „дорадники" тому, що частина афганських старшин здезертирувала, а друга — не користується довір'ям у московських „дорадників".

Немає сумніву, що повстанська війна в Афганістані проти прокомуністичної влади президента Таракі — це великий удар по Москві, бож тісні зв'язки між Кремлем і урядом Таракі стали явними не тільки після заключення „договору про дружбу", а ще яскравішими, коли кільканадцять днів тому ТАСС в одному із своїх повідомлень згадав про Афганістан, як про одну із держав „соціялістичної спілки", очоленої Совєтським Союзом.

Хоч повстанці згуртовані в шістьох групах у своїй боротьбі проти совєтської маріонетки Таракі, одначе вони користаються всенародною підтримкою. В основі повстанський національний рух охоплює: національні меншини (газарейців, туркменів, узбеків, таджиків, туркменів, які виступають проти запровадження мови пушту, як головної), мусулманських традиціоналістів, бо уряд Таракі не підтримує релігійних принципів, селянство, яке гостро поборює запропоновану совєтськими дорадниками земельну реформу уряду Таракі.

Знаємо, що Москва могла б придушити своїми танками національно-визвольну боротьбу афганського народу проти Таракі, вірного слуги СССР, однак навряд чи комуно-московські ватажки підуть цим шляхом, бо вони бояться гострої реакції мусулманського світу, який вже виступив проти втручання Совєтського Союзу в Афганістан, Як би там не було, події в Афганістані — це великий промах Москви та удар по комуно-московській імперіялістичній політиці, зокрема серед мусулманського світу.

Роман Рахманний

НАША СПІЛЬНА ПЕРЕМОГА, АЛЕ НЕ ПЕРША!

На кожній зустрічі з українцями Америки й Канади Валентин Мороз неодмінно повторював: українці повинні вірити у власну силу, бо завдяки їхнім заходам навіть його визволено з московської неволі.

Автор цих рядків зі щирим вдоволенням читав і слухав це Морозове спостереження, бо й сам — на сторінках часопису „Свобода" й інших періодичних і книжкових видань — обстоював цю тезу. Завдяки присутності та діяльності української політичної еміґрації (зміцненої молоддю!) у сучасному світі окремішність української нації унаочнилася як ніколи досі. Українські вільнодумці, що „під московським караулом у тюрмі" стали відомі в широкому світі, як речники державницьких прагнень тієї нації саме завдяки непоступливій інформаційній роботі організованої української громадськости у всіх її відтинках.

Тепер один із цих вільнодумців — самостійник Валентин Мороз приймає заслужені почесті від своїх і чужих людей саме за витримку при українському національному прапорові у співзвучності з політичною еміґрацією. Водночас він засвідчує, що молодше покоління українців на рідних землях розуміє цінність покладання на власні сили.

І ми всі повинні усвідомити, що покладатися лише на допомогу чужоземців ніколи не можна, бо вони не підтримують навіть найсправедливішої української справи доти, доки за неї не виступатиме суцільна лава української громадкости — на волі та в неволі.

ВІДВОЙОВАНІ ПОЗИЦІЇ

До визволення В. Мороза, очевидно, причинилися чужоземні кола — окремі гуманітарні діячі, науковці, публіцисти й урядові особи. Остаточно на терезах долі найбільшою мірою заважила дипломатична карта американського уряду. Однак, усе це лише наслідок, а не причина результату тієї визвольної кампанії. Українська організована громадськість з численними кадрами молоді та виразним національно-культурним і політичним обличчям наснажили чужонаціональні середовища знанням про українську проблематику, на ґрунті якої виникли такі випадки, як в'язнення В. Мороза.

Для керівних діячів ЗСА та її союзників у системі НАТО В. Мороз став переконливим зразком української людини, що не хоче бути „ґвинтиком" у совєторосійській великодержаві, але прагне бути господарем у своїй суверенній країні. Оскільки В. Мороз це син майже п'ятидесятимільйонової нації,то ясно,що державні діячі Заходу вважали доцільним продемонструвати дружність своїх суспільств до того народу. Цей народ був,є і далі буде важливим чинником у боротьбі за збереження вільного світу, вільного від тиранії.

На тлі цього прагматичного думання діячів державницької відповідальности ми з вдячністю згадуватимемо імена щирих, безкорисливих оборонців права української людини на суверенне існування. Це ті, що не робили будь-яких політичних чи військових калькуляцій, але в ім'я рівноправности всіх людей своїми заходами зміцнили визвольну кампанію своїх співгромадян українського роду.

ЩОБ МИ НЕ ЗАБУЛИ

Так чи інакше — це наша спільна перемога, бо зрушивши традиційний камінь байдужости народів Заходу до української справи, примушено російського великодержавного велетня поступитися і звільнити українського самостійника.

Той успіх не повинен спричинити головокружіння в наших думках такою мірою, що ми забули б про справжню першу перемогу української політичної еміґрації.

Півсторіччя тому, бо на початку 1929 року, Українська Стрілецька Громада в Канаді й Америці — при щирій співпраці різних громадських організацій та політичних установ у державах тогочасного Заходу, примусила самовпевнений уряд Польщі змінити своє рішення супроти двох українських політичних в'язнів.

Польський суд, не маючи переконливих доказів, засудив Василя Атаманчука й Івана Вербицького на смертну кару за те, що ніби це вони вбили шкільного куратора Яна Собінського. Українська Військова Організація (УВО), членами якої вони були, подала до відома, що того шовініста й польонізатора українських шкіл знищено на її наказ, але виконавцями „народнього присуду" не були ці обвинувачені.

Проти несправедливого присуду запротестували канадські й американські українці з ініціятиви Української Стрілецької Громади у Вінніпезі, Монтреалі, Торонто, Ню Йорку та Філядельфії. Внесено протестні заяви до президента Польщі, Ліґи Націй, а зокрема до урядів держав, у яких жили українські поселенці. Депутат Михайло Лучко-

(Закінчення на стор. 4)

Архипресвітер Сергій Кіндзерявий-Пастухів

АТЕЇСТИ ЧИ САТАНІСТИ?

(4)

А в закінченні мефістофелівської драми „Оулянем" він так викладає свою мрію-програму: „Я закину свої руки довкола жорстокої дійсности: обіймаючи мене світ мовчазно минеться і тоді опуститься до краю небуття, зникне без існування — оце було б справді життя". Десь тоді він в одному з листів до батька проговорився: „... Завіса впала. Моє святе святих покололось і треба було встановити нових богів" (10.II.1837). У своїх невдачних поетичних творах Маркс повставляв задушевні думки. У поемі „Гегель" є такі рядки: „Слова моєї науки всі змішані в диявольську плутанину, а тим то кожний може думати, що тільки він вибере собі думати". А в поемі „Бліда діва" цілком ясно: „Отож небо я відкинув, я знаю це гаразд. Моя душа, колись вірна Богові, для пекла вабрана".

Основна прикмета релігійности залишилася з Марксом на все життя. Його прислуга, Гелен Демут, так про нього після смерти заявила: „Він був богобійним чоловіком. Коли дуже занедужав, молився на самоті у своїй кімнаті перед засвіченими свічками, пов'язуючи довкола голови рід стяжки". До кого ж молився той, який вмовляв світ, що релігія — це опіум для народу?

Дослідники уважають це прямим доказом на преналежність Маркса до культу сатанізму, що, до речі, був у ті часи особливо поширеним. У цьому нема найменшої долі натягання чи перебільшування, бо все його оточення було пов'язане з рухом сатанізму.

Анархіст Бакунін, близький співробітник Маркса і співтворець Першого інтернаціоналу, так писав: „Тут вступає сатана, вічний бунтівник... прибиваючи на чоло його (чоловіка) печать свободи, гуманізму, через вимогу до непослуху і до скуштування овочу знання". А в програмних замітках твердить: „У цій революції ми мусітимемо збудити диявола в людях,заколотити найнижчі пристрасті".

Головною фігурою у цілій марксівській драмі був Мойсей Гесс, автор „Червоного катехізму для німецького народу", засновник, як сказано на надгробній плиті в Ізраїлі, Німецької Соціял-Демократичної партії, автор ідей клясової боротьби, расового сіонізму та соціяльної революції. Писання його дуже туманні, але всюди властиво в ділянці релігії. У першій книзі „Свята історія людства" він твердить, що його праця це „діло святого духа правди". „Я покликаний, — заявляє він — свідчити про світло, як і Іоан". Інша книга „Рим і Єрусалим" переповнена чисто релігійною термінологією; не бракує її навіть у книзі „Про грошову систему". Але уся ця релігійна личина була по суті направлена проти Бога і проти Христа. Усе наглядно в площині „неправдомовства", на рівні програми сатанізму, що у ті часи дуже поширювався під видом різних соціялістичних та інших модних революційних ідей. А релігійна термінологія була, мабуть, вимогою „високої кляси"; філософ Фоєрбах, автор ідеї атеїстичної релігії, яку Маркс поклав в основу своєї філософської системи, писав не тільки використовуючи релігійну термінологію, але в стилі цілком єлейної побожности. Подібного явища досі не було; від тих часів одначе, хороші слова не конче — запорука хороших ідей.

Якщо мати на увазі, що якраз Гесс увів Маркса в круг соціялістичних проблем, то раптова зміна зелота-християнина на сатаніста затрачує прикмету таємничости. Бо Гесс був речником сатанізму.

Гесс до соціялізму залучив і Енгельса, який був либонь талановитішим письменником ніж Маркс. Починав він також від захоплення християнством. Прекрасну поему 17-літній юнак в 1837 починає так: „Господи, Ісусе Христе, єдиний Сину Божий, зійди зі Свого небесного трону і спаси для мене мою душу...". Але після прочитання книжки ліберального богослова Бруно Бауера в серці його зароджуються сумніви і починається затяжна внутрішня боротьба. Про це він так писав: „Я молюся кожний день, справді, майже цілими днями про правду, і це я так роблю відколи став сумніватися, а все таки не можу вернутися. Пишу це, а сльози мої мов з джерела ллються".

Професор Бауер особливий зразок, назвім, професійного богослова, у листі до свого приятеля і приятеля Маркса-Енгельса Арнольда Руґе з 6-го грудня 1841 так писав про себе: „Я читаю лекції тут, в університеті, перед великою авдиторією. Не пізнаю себе, коли проголошую свої богозневаги з катедри. Вони такі великі, що у цих дітей, яких ніхто не сміє кривдити, волосся стає на голові. Виголошуючи свої богозневаги я пам'ятаю як побожно я працю'о дома, пишучи апологію Св. Письма і Одкровення. Все таки, це дуже злий демон, що опановує мене часто як я виходжу на катедру, а я такий немічний, що піддаюсь йому... Мій дух богозневаги буде задоволений тільки тоді, коли мені доручать відкрито пропові-

(Закінчення на стор. 4)

З МОГО ВІКНА

СВЯТИЙ ІВАН НА ЛЕМКІВЩИНІ

(Ескіз із нарису „Босоніж по лемківських стежках")

Шумлять, колишуться, пахнуть старі височенні ялиці, кучеряві сосни лягають вже тінями на гору Кам'янець.

Там на гірській полонині, вже височіє субітка, (ватра) готова на сьогоднішнє свято.

Як перші зорі заблимають золотими лямпадками, а маленькі мінливі світлячки закружляють у темені ночі, у вечір під св. Івана сходиться тут ціле село палити лемківську субітку. Вона бо своїм вогнем і таємничою силою, усе зло відганятиме від села. Коровам даватиме молоко, коням — силу, а нивкам — щедрий урожай. Ну, а дівчатам та хлопцям — щастя, добро та красу.

А онде, під Ворочнем, теж запалили субітку, і в селі Грабівка вже палає вогонь, куди не глянеш, займаються іскрами гори, злу силу від сіл проганяють, стелять дорогу добру.

На нашій горі Кам'янці, високо багряніє субітка. Хлопці, розігнавшись із віддалі, скачуть почерез вогонь, він бо приносить силу, здоров'я і ріст.

Дівчата, побравшись за руки, кружляють віночком довкола вогню-субітки, та співають:

Зелена сосна горіла,
Під ньом дівчина сиділа
Іскорки на ню падали,
А хлопці за ньом плакали.
Не плачте хлопці,
не плачте.
Зелену сосну загасте.
Решетом воду носили,
Іскорки на ній гасили.

В дванадцятій годині ночі, хлопці гасять вогонь, розгортають недопалене гілля. За звичаєм, вогонь не вільно поливати водою, бо пропаде його чудодійна сила. Всі розходяться домів, „тівко трьох фраїрів позор дають аж до слонка".

Ми з сестрою з нетерпінням чекали субітки. Тільки відважні хлопці скакали через вогонь. Вони плигали, наче біси, широко розставляючи руки, наслідуючи демонів і духів.

Мені це страшенно подобалось, і я, звільнившись якось на хвилинку з маминої дбайливої уваги, скинула швидко сандалі й дитячими босими ногами відбилася прудко від трави.

— Діти не скачуть, — крикнув хтось тут же за мною. Було запізно.

Я вчула жар під ногами, страшну, пекольну спеку, й малі дитячі ще ноги вгрузли в розпечений попіл.

О, чародійна Святіванська ноче! Ти закрила містерiиним серпанком і біль, і сором, і сльози. Мене понесли на руках і довго, довго гоїли попечені попелом ноги...

Іванна Савицька

З НАШИХ БУДНІВ

ТЕМ НЕ БРАКУЄ!

Під час зеленосвяточних поминків на оселі „Верховина" в Ґлен Спей якась ласкава душа знову спитала мене,як „тримається" моє деревце,чи там „ліс" під моїм вікном...' Отож доводжу до вашого відома, що мій „ліс" був у великих тарапатах: трохи не згорів. Вночі, а радше над ранком 2-го червня в будинку вибух пожар на третьому поверсі (я живу на другому). Пішло з димом кілька апартментів, але мені й деревцеві якось ніби щасливо обійшлося, слава Богу! Правда деревце трошки присмалилося і мабуть пташки еміґрували з гніздечками на якесь інше дерево, або й до Браянт парку, а мені хлюпнули фаєрмани до кімнати стільки води, що можна було брати „шавер". Потерпіли мої фіранки і деякі матеріяли до реґіонального збірника „Підгаєцька Земля".

Коли про цей випадок довідались мої компатріоти з політичного перелазу, хтось з них, чи не золота душа, Михась Черешньовський, мав тоді сказати:

— Бачте, Ікер має щастя: завжди йому попадає якась нова тема до фейлетона.

Що подекуди є правдою... Може два-три тижні перед цим пожарним випадком я взяв участь в автомобільній катастрофі в Філядельфії, разом із добрим моїм другом, Юрком Стефаником, який прилетів аж з далекого Едмонтону, щоб тут попасти в таку біду! Але й тут Господь нас милував, нічого серйозного нам не сталося, тільки наші голови трохи потермосило при зударі двох автомашин, і з цього приводу дорогий Юрій Васильович, дай, Боже, йому здоров'я, пустив такий жарт:

„Це знак, друже Іване, що в нас є голови на карку!"

Недавно подзвонив до мене інший мій добрий приятель, п. Йосиф Шварц з Брукліну, і коли я розповів йому про ці два випадки, він несподівано спитав:

— А чи ви занесли до Тори?

— Як прошу?

— У нас, жидів, є такий звичай, що коли хтось вийде щасливо з нещасливого випадку, той негайно несе до Тори... У вас мабуть кажеться — „дає на Боже".

Признаюся до гріха, що „до Тори" я покищо не носив, але хіба таки прийдеться вислати пару талярів на бідних українських дітей в Бразилії, чи на сиротинець в Арґентині, що вийде так само, якби заніс на Боже.

Ікер

Андрій Качор

ЄВГЕН ХРАПЛИВИЙ

(З приводу 30-ліття смерти передового українського економіста і дослідника сільського господарства)

(3)

З цією метою „Сільський Господар" заключив окрему умову з централями української кооперації,які зобов'язалися до збуту сільсько-господарських продуктів („Центросоюз" і „Маслосоюз"), а про якість і кількість, відповідно до вимог ринку, мав дбати „Сільський Господар". Для плянування і контролі такої праці зорганізовано т. зв. „Інспекторат Агрономічної Праці", до якого входили провідні діячі „С. Г." та всіх українських кооперативних централь.

З кінцем 1937 року (подаю за „Г.К.Ч." ч.14,за 1938 рік) в „Сільському Господареві". яким керував Є. Храпливий, працювали такі фахові секції: 1) Організаційна, 2) Допомоги хліборобському шкільництву, 3)Хліборобського Вишколу Молоді, 4)Управи ріллі та рослин, 5) Годівлі тварин з Комісіями: плекання рогатої худоби, свиней, дробу, кріликів, овець і кіз, 6) Городничо-садівнича, 7)Допомоги домашньому промислові, 8)Плянтаторів цукрового буряка, 9)Плянтаторові тютюну, 10) Лічних зел, 11)Союзу Плянтаторів-уділовців Рільничої Цукроварні „Поділля" в Березовиці Великій і 12)Сільських Господинь.

У тому році „С. Г." мав 60 філій, 1840 Кружків і 126,450 фізичних членів. Крім цього, „С. Г." об'єднував, на правах членів, 2,216 кооператив усіх видів і ступнів. Разом він мав 130,566 членів. У 1938 році стан членства збільшився до 159,977 членів.

Фахову працю в централі вели 21, а в краю 127 фахових працівників, а між ними 65 інженерів-агрономів.

Для історії варто пригадати головних працівників і діячів Централі „С. Г." Між двома світовими війнами по смерті д-ра Є. Олесницького (1917) Раду „С. Г." очолювали: о. Тит Войнаровський-Столобут (1919-24). Михайло Луцький до 1927 р., інж. Юліян Павликовський (1927-29), о. Тит Войнаровський-Столобут (1929-36) і Мирон Луцький (1936-39). Дирекцію „С. Г." від 1925 року очолював Є. Храпливий. Членами Дирекції були: д-р інж. М. Холєвчук, інж. А. Романенко, д-р Богдан Гнатевич і інж. І. Лапчук.

Референтами, різних ділянок праці, в останньому часі були такі інженери-агрономи (за статтею інж. А. Романенка): М. Боровський, Р. Голод, П. Зелений, В. Кіляр, М. Доберчак, О. Дучимінська, М. Д., О. Локшинський, Х. Кононенко і І. Мигул. В адміністрації працювали: І. Лисий, Н. Онишкевич, В. Дзерович-Соболта, М. Клюфас і О. Курцеба. Це були ті найближчі співробітники Є. Храпливого, не враховуючи всіх інженерів- агрономів, ветеринарних лікарів і різних господарських референтів по всіх філіях „С. Г." та всіх кооперативних працівників, що дуже близько співпрацювали із „С. Г."

Усю цю роботу Т-во „С. Г." переводило коштом власних фондів і щедрих дотацій української кооперації. Бюджет на 1938 рік був схвалений у максимальній висоті 165,000 польських злотих.

Про працю „Сільського Господаря" як централі, так і філій та Кружків треба було б писати кількатомові студії. В цій статті це коротко спинюся над діяльністю самого Є. Храпливого.

* * *

Є. Храпливий багато часу присвятив на організацію своїх співробітників, працівників у цілій системі „С. Г.", а зокрема на організацію агрономів, яких після Першої світової війни на західньоукраїнських землях було більше і треба було для них знайти працю. Цією проблемою займалися й інші агрономи, але на цьому місці не буду тим займатися. Згадаю тільки, що перші спроби були зроблені в 1925 році. Тоді зорганізовано „Спілку Українських Агрономів", яка, одначе, більше часу присвячувала на торговельні ніж на професійні справи. Це останнє завдання перебрав на себе „С. Г.", якому спершу було важко цю проблему розв'язати, бо треба було насамперед організаційно наладнати саму працю „С. Г." Щойно в 1936 році, за старанням Є. Храпливого, відбулися перші загальні збори „Українських Агрономів". Головою Т-ва обрано інж. Михайла Хронов'ята, директора „Маслосоюзу", а Є. Храпливого головою Контрольної Комісії. Це товариство розгорнуло гарно свою працю і проіснувало до часу Другої світової війни.

Найбільше уваги Є. Храпливий присвятив фаховому хліборобському шкільництву, а зокрема господарським школам і курсам у Милованні, Шибалині, Коршові, Янчині та Державному Хліборобському Ліцею в Черниці, що його провадив д-р М. Холєвчук.

Основним завданням „С. Г." було теоретично і практично вишколити широкі маси селянства до більш продуктивної праці в сільському господарстві. Таке завдання поставив собі Є. Храпливий, організуючи у 1932 році Хліборобський Вишкіл Молоді, що мав заступити господарські школи по наших селах. Гуртки ХВМ організовано при Кружках „С. Г.". Для цих гуртків Є. Храпливий опрацював цілу програму, яку видав окремою книжкою п. н. „Як працювати в Хліборовському Вишколі Молоді". Книжка ця мала три видання. У цій праці Є. Храпливому допомогали В. Томашівський, Г. Еліяшевський, В. Дмитренко, А. Романенко, Р. Голод, П. Зелений та інші. Хліборобський вишкіл молоді при „С.Г." у 1938 році нараховував 1,180 гуртків, у 550 селах, об'єднуючи 13,080 хлопців і 4,840 дівчат — всі вони навчалися впродовж трьох років теоретично і практично модерного сільського господарства. Це була велика робота!

Свою фахову і виховну працю серед молоді Є. Храпливий продовжував як доцент Львівської Політехніки (1942) і професор Державних господарчих курсів у Дублянах, коло Львова, в роках 1942-44, а відтак як професор хліборобської економії в „Українському Технічно-Господарському Інституті" в Реґенсбурзі (від осені 1945 року) і як професор кооперації в Українському Вільному Університеті в Мюнхені (1945). Не спиняючись довше над широкою діяльністю Є. Храпливого в „С. Г." треба ще коротко згадати про його наукову і журналістичну працю.

* * *

Є. Храпливий керуючи практично-організаційною працею Крайового Т-ва „Сільський Господар" у Львові, знаходив ще час на багатоплідну наукову, науково-публіцистичну й журналістичну працю. Вже в перших початках своєї діяльности він стає до співпраці в Науковому Т-ві ім. Шевченка, як член „Комісії економіки, соціології і статистики" та „Науково-технічної секції". Там він прочитав дві довші доповіді: „Сільське господарство галицько-волинських земель" (21.6.1935) і другу доповідь п. н. „Вплив кризи на галицько-волинське село" (20.1.1936). Перша з них появилася, відтак, друком, у видавництві „Учітеся брати мої" в 1936 р. Він брав також участь у „З'їзді українських природників, лікарів і інженерів", що його скликала Природничо-математична секція НТШ в 1931 році і на цьому З'їзду він мав доповідь на тему „За наше агрономічно-технічне музейництво". У 1935 році його обрано дійсним членом НТШ.

Є. Храпливий був співробітником української „Загальної Енциклопедії", а відтак, на еміграції,належав до співробітників „Енциклопедії Українознавства".

Він підготовив сам до друку „Українську Сільсько-Господарську Енциклопедію". На жаль, до Другої світової війни вийшов тільки її перший зошит. З наукових праць треба ще згадати „Карпатська Україна в числах" (1938), „Господарство Холмщини і Підляшшя" (1944) та друге видання „Плекання рогатої худоби в Галичині 1880-1930" у 1939 році.

Як публіцист, журналіст і редактор Є. Храпливий працював дуже плідно. Ось лише кілька назв часописів, журналів й інших видань: „Господарсько-кооперативний часопис" — головний редактор в рр. 1930-34, „Сільський господар", „Український пасічник", „Сад і город", „Хліборобська молодь", „Агрономічний вісник", календарі „Сільського господаря", редактор, або співредактор „Українське молочарство", „Кооперативне молочарство" і багато інших видань „С. Г.".

[Продовження буде]

Праця Відділу УККА в Ютиці і перевибори Управи

Члени Управи Відділу УККА в Ютиці. Сидять (зліва): Анна Кошикар — СУА, проф. Б. Рабій — голова Відділу, П. Ярмак — секретар, Я. Томич — культурно-освітній референт, о. Й. Лукашевич — голова Контрольної комісії. Стоять (зліва): М. Фалинський — заступник голови, Д. Дідушок — член комітету, інж. Я. Яцковський — скарбник, З. Боднарчук — ОДВУ, С. Мельник — СУМА, В. Гнатів — „Дивізійники" та Б. Рабарський — референт зовнішніх зв'язків.

Заснований з доброї волі людей, представників українських громад замешкалих в Геркімері, Ромі, Літлл-Фолсі та інших, 30-го грудня 1950 року, наш Відділ вступив у 29-ий рік свого існування. Із вдячністю згадуємо інж. Богдана Чайківського, головного ініціятора цих минулих подій.

На загальних основуючих зборах було присутніх 44 особи. В Президії тодішніх зборів був о. Микола Харищак, а секретарем — інж. Богдан Чайківський. До Екзекутиви Відділу ввійшли: Антоній Шанайда — голова, інж. Ярослав Яцковський — заступник голови, інж. Богдан Чайківський — секретар.

Сьогодні Відділ УККА в Ютиці, Н. Й., зі всіма українськими організаціями та українською громадою став виявом вільної думки, виявом акції українців поза межами поневоленої України, і з гордістю можемо ствердити, що наш Відділ діє з уповноваженням всієї зорганізованої української спільноти в цьому місті. Своїй многогранній громадсько-організаційній і політично-освідомлюючій діяльності наш Відділ яскраво підкреслює ідейність наших національних змагань до правди, волі і свободи.

Праця Управи Відділу відбувається на відтинках — зовнішнім і внутрішнім. На зовнішнім секторі переправджуються певні освідомлюючі інформації до місцевої преси, при можливих оказіях інтерв'ю-зустрічі з конгресменами: як Дональд Мітчель, Донова та стислий контакт зі сенатором Даніель Мойнігеном (Вашингтон).

Як звичайно щороку в січні посадника Ютики приймають українські делегації на чолі з Відділом УККА та підписують проклямації, в яких проголошується „День Української Незалежности", та вивішують український національний прапор на щоглі Сіти Голл.

На секторі внутрішнім, крім організаційної праці, Відділ святочно відзначує: Державні Свята, Шевченкові Роковини (цього року це свято відзначила Школа Українознавства), Листопадовий Чин та інші національні імпрези.

Наш Відділ є політичною, національною і невільною організацією, поділяє думки громади і її рішення, а тому що контакт з громадою Відділ підтримує через організації, то це взаємовідношення допомагає творити гармонійне співжиття і пошану.

Маланчин вечір, що його уряджують щороку — це єдине джерело прибутку для Відділу, з якого не завжди виходимо з додатнім результатом. Але все ж згідно ухвал Управи Відділу видаємо з каси певні суми на різні громадські цілі — організаціям, товариствам, інституціям, політв'язням, університетам, Пласт, СУМА тощо. Почавши від 1968 року, аж посьогодні, видано 4,855 долярів на закупівлю книжок до місцевої бібліотеки, коледжу 1,156 долярів, Гарвардського університету 1,000 долярів. За ввесь час свого існування Відділ зібрав і вислав на Український Національний Фонд 20,501.50 долярів головній Екзекутиві УККА в Ню Йорку.

За ініціятивою Ярослава Томич, культурно-освітнього референта і З. Боднарчуком, членом управи Відділу створено комітет допомоги українським політв'язням; праця провадиться успішно, висилаються пачки родинам в Україні, що їх переслідують органи КГБ.

У неділю, 11-го лютого ц. р. в Українській Католицькій Авдиторії відбулися річні загальні збори Відділу УККА в Ютиці, на яких обрано нову Управу, яка складається з молодих людей другого покоління в Америці у такому складі: проф. Богдан Рабій — голова, Марко Фалинський — заступник голови, інж. Петро Ярмак — секретар, інж. Ярослав Яцковський — скарбник, Ярослава Томич — культурно-освітній референт, Богдан Рабарський — референт зовнішніх справ Володимира Смик — Пласт, Анна Кошикар — 57-ий Відділ СУА, Степан Мельник — голова Осередку СУМА, Василь Рабарський — секретар, Зенон Боднарчук — ОДВУ, Володимир Гнатів — братство дивізійників, Володимир Величко — „Провидіння", Йосип Ліщинський — 37-ий Відділ ООЧСУ — члени; Контрольна комісія: о. Йосип Лукашевич — голова та Василь Пилипчук і Данило Дідушок — члени.

У днях 5-го і 6-го травня відбувся Фестиваль етнічних груп Ютики, в якому українська група взяла активну участь. Була мистецька виставка — СУА і СУМА і політична виставка — Відділ УККА, як рівнож і танцювальна група Пласт і СУМА. Буфет був під зарядом сестрицтва св. Ольги, парафії української католицької церкви св. Володимира.

П. Ярмак

Відзначення 50-ліття ОУН в Йонкерсі

Після Звернення Проводу ОУН проголошеного з нагоди створення Організації Українських Націоналістів, Управа 1-го Відділу ООЧСУ на засіданні у лютому ц. р. постановила скликати спільне засідання Організацій Українського Визвольного Фронту в Йонкерсі для створення спільного комітету для гідного відзначення згаданої Річниці. Таке засідання відбулося і створено Комітет, до якого ввійшли: Богдан Вітюк — голова, Марія Кульчицька — заступник голови, Степан Гаврилюк — секретар, Лев Футала, Микола Сидір, Михайло Зварич, Петро Шкафаровський, Андрій Стахів, Михайло Бурчак, Петро Руснико, Володимир Уздейчук та Володимир Козіцький — члени. Оформлений Комітет зразу приступив до праці.

Заходами місцевого Осередку СУМА і Осередку Діяльности ТУСМУ відбулася панель, в якому взяли участь такі студенти: Андрій Прятка, Роман Зварич, Осип Рошка і Лев Іваськів, а модератором був Ігор Зварич. В панелі участь взяли як молодь, так і старше громадянство.

У неділю, 6-го травня ц. р. українська громада Йонкерсу гідно відзначила 50-ліття ОУН. О год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Михаїла о. шамбелян Петро Федорчук відслужив Службу Божу в наміренні членів ОУН, а після Служби Божої відправив Панахиду за тих членів ОУН, які згинули в боротьбі, яких замордовано в польських, німецьких, большевицьких і інших тюрмах і засланнях в таборах примусової праці, та померлих. На Службі Божій та Панахиді співав церковний хор під диригентурою д-ра Олега Сохана.

Зорганізовану участь із прапорами взяли члени Т-ва кол. вояків УПА, члени Відділу ООЧСУ та Осередку СУМА.

По полудні о год. 4-ій у великій залі Спілки Української Молоді Америки відбулося урочисте відзначення згаданої Річниці. Відзначення відбулося у формі бенкету. За президіяльним столом засіли: о. шамбелян Петро Федорчук, головний промовець — мгр Ярослав Рак, голова Ділового комітету Богдан Вітюк, господар обіду Лев Футала, та проф. Симон Вожаківський представник Головної Управи ООЧСУ, Мирослав Климко — представник Головної Управи Т-ва колишніх вояків УПА та голова Капітули Золотого Хреста УПА, Роман Глушко представник Крайової Управи СУМА та голова місцевого Відділу Українського Конгресового Комітету в Йонкерсі Микола Сидор, присутні були Корнило Баб'як від Крайової Управи Організації Оборони Лемківщини.

Свято відкрив голова Комітету Богдан Вітюк, вказавши на важливість згаданої дати, та на жертвенність тих, які життя своє віддали у боротьбі за волю України. Відтак він передав дальше ведення програми господареві імпрези Левові Футалі.

Пан Футала, між іншим, сказав, що відзначаючи 50-річчя ОУН — революційно-визвольної формації, рівночасно віддаємо шану Героям і Творцям великих і Світлих Актів у житті Української нації, та вшановуємо пам'ять усіх тих, які віддали своє життя у різних часах у різних формах за Українську Самостійну Соборну Державу. Опісля він попросив о. шамбеляна Федорчука провести молитву.

Після молитви, господар імпрези представив головного промовця мгр Ярослава Рака, який був членом Союзу Української Націоналістичної Молоді у 1927 році, а відтак членом УВО та членом ОУН від 1929 року, тобто від початку зорганізування ОУН аж по сьогоднішній день, перешовши у житті тюрми польські та кацети нацистської Німеччини. Вийшовши з кацету у 1945 році, він активно включився в працю ЗЧ ОУН та інших суспільно-громадських організацій, до яких його відрекомендовано. На сьогоднішній день не багато залишилося між живими з тих, які тому п'ятдесят років були ініціяторами і організаторами ОУН, яка поставила ідею української нації, її виключний інтерес, ідею української держави, як найвищої форми буття нації і найвищої духово-органічної організації людської спільноти — як пишеться у виданнях ОУН. Ми є щасливими, що маємо змогу слухати святочної промови одного з активних учасників того часу, закінчив своє слово під рясні оплески присутніх інж. Л. Футала.

Промовляючи, мгр Я. Рак ствердив, що ОУН на протязі 50 років свого існування і боротьби створила свою історію, даючи ідейний та політичний почин, охоплюючи всі прошарки українського населення по обох боках Збруча, створюючи потужну історичну базу для революційного визволення України. Тисячі молодих і старших за свої переконання та за політичні чи революційні дії та військові акції попали до тюрем, концентраційних таборів, а багато віддало своє життя в боротьбі за оборону Української Правди. Доповідач також згадав про учасників Першого Конгресу ОУН, та тих осіб, які брали участь як представники Краю, Степана Охримовича, Івана Габрусевича і Степана Ленкавського.

Промовець говорив також про писання д-ра Дмитра Донцова, ідеї якого мали великий вплив на молоде покоління. Протягом 30-ох хвилин доповідач схарактеризував дійсність того часу на українських землях, та вклад ОУН при творенню Акту 30-го червня 1941 року, про творення УПА і УГВР аж до сьогоднішнього часу, про рух спротиву в Україні сьогодні, про нових Морозів, Караванських, Юрків Шухевичів та інших. Закінчив свою промову з вірою у воскресіння України. Присутні з великою увагою прослухали святочну промову, оплесками винагородивши промовця.

Із привітаннями та гратуляціями для місцевих Організацій Українського Визвольного Фронту виступали згадані панове, прізвища яких подано при переказуванню осіб за президіяльним столом.

Опісля господар імпрези представив присутніх на залі представників місцевих організацій, установ і товариств, які були присутніми на залі з їхніми дружинами.

У мистецькій частині виступила Галина Андреадіс при супроводі фортепіяна Олександра Андреадіса, ансамбль старших юначок Осередку СУМА ім. 30-го Червня 1941 року в Йонкерсі під керівництвом Оксани Футали, танцювальна група старших юначок і юнаків Осередку СУМА під мистецьким керівництвом Володимира Уздейчука, при звуках оркестри братів Лотоцьких. Відбувся теж монтаж Володимира Дольора у виконанні молодого подружжя Ольги і Степана Рудиків.

Відспіванням національного гимну закінчено цю небуденну імпрезу, а молитву провів о. шамбелян Петро Федорчук.

Належиться велике признання ініціяторам та організаторам цієї імпрези, а зокрема виконавцям, яким подяку склав голова Комітету Богдан Вітюк.

С. К.

Відзначення Шевченківських роковин у Кліфтоні

Дня 11-го березня ц.р., у Свято-Покровській Церкві, по Службі Божій, що її відправив настоятель тієї церкви о. прот. І. Кульчицький, він відправив торжественну Панахиду за спокій душі нашого невмирущого Пророка — Тараса Шевченка. До Служби Божої і до Панахиди гарно співав хор під диригентурою проф. С. Вожаківського.

Відтак всі зійшли до церковної залі, де відбулось свято у честь Тараса Шевченка. Коротким словом програму цього свята відкрив о. прот. Іван Кульчицький. В супроводі фортепіяна проф. С. Вожаківського хор відспівав американський гимн, а після того той же хор під диригентурою проф. С. Вожаківського виконав „Заповіт" Т. Шевченка. Обширну доповідь про творчість Т. Шевченка та його значення у світовій літературі виголосив ієромонах Павло (в миру ред. Петро Ямняк). Опісля молодь — Ія Дащ продеклямувала „Садок вишневий" Т. Шевченка, а Надійка Дащ — вірш про Т. Шевченка. Галя Войтюк та Ліза Різанів спільно виконали „Мені тринадцятий минав". Присутні нагороджували малих декляматорів теплими оплесками.

„Чого мені важко", — сл. Т. Шевченка, муз. М. Лисенка, „Минули літа молодії", сл. Т. Шевченка, муз. Нижанківського та „Садок вишневий", сл. Т. Шевченка, муз. М. Лисенка при акомпаньяменті проф. С. Вожаківського, виконала хористка церковного хору — Ж. Бабенко, що її присутні нагородили оплесками. Після цього церковний хор при супроводі фортепіяна проф. С. Вожаківського виконав „Думи мої, думи мої" — в обрібці Борисюка, „Реве та стогне Дніпр широкий" в обрібці Косенка. Жіночий хор відспівав „На високій дуже кручі" нар. пісня та мішаний хор „Вітер буйний", народна пісня. Свято закінчено українським національним гимном.

Отець настоятель склав подяку проф. С. Вожаківському за підготову цього гарного свята, та ієромонахові Павлові за доповідь.

М.В.

К. Креховецького переобрано на голову Станиці Б-ва кол. вояків 1-ої УНА в Ню Гейвені

Дня 29-го квітня ц. р., о год. 6-ій вечора в Ню Гейвені відбулися Загальні Річні Збори місцевої Станиці Б-ва колишніх вояків 1-ої Української Дивізії — Української Національної Армії, до якої також належать члени зі сусіднього Бріджпорту.

Збори відкрив голова станиці Корнель Креховецький, попросивши, щоб хвилиною мовчанки вшанувати померших членів станиці.

До президії зборів обрано пор. М. Панкевича на предсідника, а мгра Ст. Волянського на секретаря. Порядок нарад прийнято без змін, а теж Протокол з попередніх зборів прийнято в цілості.

Опісля приступлено до звітів Управи; уступаючий голова Корнель Креховецький здав коротенький звіт із засідань Управи, імпрез, склав подяку за співпрацю членів Управи та повне до нього довір'я.

Касир О. Пушкар подав точний касовий звіт, який прийнято з вдоволенням. Секретар Л. Марків звітував з діяльности станиці. Члени станиці брали участь в річниці 35-річчя І УД УНА на Союзівці, в днях від 14-го травня 1978 року до 24-го червня в 1978 року відсвятковано 25-річний Ювілей станиці в Ню Гейвені. Члени брали участь в похоронах і панахидах померших членів. Переведено збірку на охорону воєнних могил та збірки на фонд інвалідів. Члени також брали участь в похоронних обрядах по бл. генералі-полковнику Павлові Шандрукові. Станиця закупила книжки „Заграва на Сході" Крохмалюка та пожертвувала даток на видання історії УПА, як рівнож про традиційні пікніки станиці в городі п-ва Березовських.

Голова Контрольної комісії З. Мандич звітував про докладне ведення ділових книг станиці. Після короткої дискусії поставлено внесок абсолюторії уступаючій Управі. З черги приступлено до вибору Управи: Корнель Креховецький — голова, проф. Іван Телюк — перший заступник, мгр Степан Волянський — другий заступник, Левко Марків — секретар, Богдан Антонишин — касир, Н. Лодинська — імпрезовий референт, Василь Пелещук — референт преси; Контрольна комісія: голова — Зенон Мандич, Петро Бойчук, О. Пушкар — члени; прапороносці: Р. Гипсій, В. Полудневич і В. Березовський.

Збори устійнили каденцію всіх членів на час двох років. На тому збори закінчено.

В. Пелещук

УКРАЇНЦІ ПЕНСИЛЬВАНІЇ...

(Закінчення зі стор. 1)

них в українських козацьких строях, а за ними маршуватимуть українські церковні і світські організації, танцюристи, діти в народних строях, оркестри тощо. Після піднесення американського й українського прапорів, буде відправлений Молебень священством обидвох Українських Церков у намірені українського народу і українських громад в ЗСА. На протязі цілого дня відбуватимуться різноманітні мистецькі програми з виступами хорів, танцювальних гуртків, музикантів, солістів та інших мистців із Злучених Стейтів Америки і Канади. Увечері відбудеться велика спільна ватра з програмою, на якій присутні матимуть змогу запізнатися з українськими піснями, що їх ще тут співали перші українські емігранти.

У неділю, 29-го липня, програма буде продовжуватись. О годині 12-ій дня о. монсеньйор Стефан Тиханський, адміністратор Філядельфійської Митрополії УКЦ, відправить Службу Божу, а о год. 3-ій по полудні, після закінчення мистецької програми, Молебень в залі театру.

Організатори приготовили несподіванку на закінчення цього триденного фестивалю для старших і молоді, а теж надіються, що у цій великій українській імпрезі, завданням якої є в першу чергу мобілізувати, гуртувати і об'єднувати велику українську громаду в ЗСА, візьмуть участь усі українці з довколишніх місцевостей.

СЛЬОЗАМИ РАДОСТИ...

(Закінчення зі стор. 1)

Інж. Євген Івашків, голова КОУАО — Відділ УККА, вітає Раїсу Мороз і сина Валентина на волі.

муть в околиці Ню Йорку, а син вчитиметься в Академії св. Юра.

Після формального закінчення пресконференції, присутні підходили до Раїси і молодого Валентина, щоб потиснути руку тим, які ще недавно були частиною руху спротиву України. Дивлячись на спіжі постаті з України у прекрасних вишиваних сорочках, на їхню поставу і слухаючи їхніх слів, кожний мусів прийти до висновку, що Україна непереможна вона житиме вічно.

Для вшанування світлої пам'яті Дорогого нам і Незабутнього БРАТА, СТРИЙКА та ПРИЯТЕЛЯ

св. п.

Д-ра ОСИПА КОРОПЕЯ

жертвуємо на Патріярший Фонд:

Д-р Володимир і Уляна Коропеї	$ 100.00
Зорeслава й д-р Володар Кузики	25.00
Марія Савула	25.00
Інж. Мирослав і Ліда Кіржецькі	25.00
Інж. Дмитро і Дарія Кузики	25.00

У смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 23-го червня 1979 року відійшов у Вічність у Філядельфії, Па., на 85-му році життя, наш Найдорожчий

БАТЬКО, ДІД, ПРАДІД і ШУРИН

бл. п.

Проф. МАРКІЯН ГРАБОВЕНСЬКИЙ

гербу Рогаля

Навчав у гімназіях у Самборі і Станиславові, Зах. Україна, кол. старшина й активний борець за незалежну, соборну Україну в рядах УГА і І УД УНА.

ПАРАСТАС був відслужений у понеділок, 25-го червня 1979 р., в похоронному заведенні М. Насевича у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбувся в вівторок, 26-го червня 1979 р., о год. 9-ій рано, з церкви Христа Царя при 16-ій і Кавога вул. у Філядельфії, а звідти на цвинтар у Факс Чейс.

У горю:

ТЕТЯНА ШУТЕР — донька з чоловіком РОСТИСЛАВОМ

ЯРИНА ТЕЛЕПКО — донька з чоловіком ЮРІЄМ

ІГНАТ БІЛИНСЬКИЙ — шурин

ХРИСТИНА, ЮРІЙ, РОКСОЛЯНА і АНДРІЙ — внуки

ОЛЕКСАНДЕР — правнук

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Українських Воєнних Інвалідів.

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 31-го травня 1979 року в Ню Йорку, несподівано відійшов у Вічність, на 43-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

ОМЕЛЯН МАСНИЙ

Панахиди відслужено в суботу 2-го і в неділю 3-го червня в похоронному заведенні П. Ярема.

Похорон відбувся в понеділок, 4-го червня з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Горем прибиті:

Дружина — КАРОЛЬ

Дочка — ДАРНЕЛ

Сини — МИХАЙЛО і ДАНИЛКО

Сестри — ДАРКА ГЕНЗА з чоловіком ОЛЕГОМ і дітьми ОЛЕЮ і ДАРЦЕЮ

СТЕФА ЯГОБОВСЬКА з донею ТАНЕЮ

ІРЕНА ПІШМАН — з чоловіком ДАНОМ і дітьми ХРИСТИНОЮ, ЕРИКОМ та ПАВЛОМ

Брати — ПАВЛО з дружиною НАТАЛКОЮ та дітьми ВІКТОРОМ і ЮРЧИКОМ

ЯРОСЛАВ з дружиною НАТАЛКОЮ, із дітьми ВОЛОДИМИРОМ, СТЕФОЮ і ГАЛИНОЮ

Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

АТЕЇСТИ ЧИ САТАНІСТИ?

(*Продовження зі стор. 2*)

дувати як професорові атеїстичної системи.".

Отже, заломаний, розгублений Енґельс у Кельні зустрінувся з Гессом, який про ту зустріч занотовав таке: „Він вийшов від мене вже як завзятющий комуніст. Ось я продукую руїни..." Драма Енґельса особливо хвилююча. Він либонь впродовж цілого свого життя не позбувся внутрішньої боротьби. 1839 він писав: „Сльози на моїх очах, коли пишу це. Мною носить туди й сюди, але я відчуваю, що не загину. Я прийду до Бога, до Якого прагне душа моя. Це також свідчення Духа Святого. З цим я живу, і з цим я умру... Дух Божий свідчить мені, що я дитина Божа".

У своїй книзі „Шелінг і Одкровення" він писав: „Від страшної французької Революції цілком новий, диявольський дух увійшов у велику частину людства, і безбожжя підносить свою зухвалу голову в такий безсоромний і тонкий спосіб, що можна подумати, немов пророцтва Писання здійснюються вже". І дальше слідує цілком багословський виклад про боротьбу, як сам Енґельс це висловив, „антихристиян (з їх сатанізмом) проти християнства". Яке це тонке прозріння у молодого Енґельса? Але цей здібний і розумний Енґельс остаточно став найбільшим співробітником Маркса у його диявольській боротьбі за „комунізм", про який знав, що він „нищить вічну правду, усуває релігію і всяку мораль..."

Розглядаючи цей вершинний комплекс обману, необхідно дуже уважно зважувати всі деталі й факти, і знати правду, незважаючи на повінь обманних слів, кличів, ідей чи тверджень. Напр., до неправди належатиме думка про те, що Сталін винен у викривленні „великої ідеї комунізму". Не гірше цю „ідею" викривлювали Ленін з Троцьким, а в наших часах не відстає система Хрущова-Брежнєва. І якщо дещо змінилося, то це виключно в наслідок загальних обставин у світі. Про „добро" чи „гуманність" речників сатанізму говорити поважно — ніяково. Основна арґументація їх — в площині світових і основних пересунень, а не відносно інтересів дрібного, неважного і безвартісного чоловіка. Ніяк не можна забувати, що всі сатаністи виконують „пожадливості батька свого", про якого ми знаємо, що він спокусник і руїнник супроти чоловіка.

P.S. Атеїстична влада взагалі нічого нового чи особливого. Люди в світі вже привикли до цього віддавна; нікого це особливо не хвилює, ні не остерігає. Тому то сатаністи так дуже намагаються позувати як звичайні атеїсти, але трішечки більш „чесні" та послідовні. І якраз на це ловиться світ...

Для нас тут перше і чи не основне завдання: зняти заслону обману і виявити правду перед людьми.

(Кінець)

Панахида по Державних Українських Мужах і Членах Товариства в Мейплвуді

У неділю, 4-го березня ц. р. в українській православній церкві Св. Вознесення в Мейплвуді, Н. Дж., ЗСА відправлено панахиду по Голові Директорії і Головному Отаманові Військ Української Народної Республіки сл. п. Симонові Петлюрі, Президентові сл. п. Андрієві Лівицькому і Президентові в екзилі сл. п. Степану Витвицькому та 34-ох членів Т-ва Прихильників Української Народної Республіки, які померли протягом існування товариства, тобто від 1952 року. Між ними були: о. прот. Володимир Буката, о. прот. Микола Харіщак, кол. прем'єр-міністер УНР проф. Борис Мартос. Були науковці і робітники, доктори і маґістри, професори, вояки і старшини українських армій. Деякі з них були відзначені відповідними заслугами: медалями, орденами, хрестами урядом УНР.

Усі вони належали до Т-ва прихильників Державного Центру УНРеспубліки в Нюарку-Ірвінґтоні, Н. Дж., та віддано виконували свій національний обов'язок перед українським народом.

Панахиду відправив настоятель церкви Св. Вознесення о. Іван Наконечний. Співав хор під керівництвом диригента інж. Л. Харченка. Стійку з прапорами несли члени Т-ва прихильників УНР. На Панахиді були присутні: члени родин покійних, багато парафіян і гостей, які прибули не лише з ближчих, але й дальших околиць, представники різних організацій і установ. Рівнож на панахиді був член українського уряду ДЦ УНР і голова Світового Об'єднання Прихильників Державного Центру УНР Стефанія Букшована, син кол. Президента УНР в екзилі св. п. Степана Витвицького - В. Витвицький, голова Відділу УККА, проф. М. Цяпка й інші.

По відспіванні „Вічная Пам'ять" всі присутні зайшли до церковної залі на поминальну перекуску. Тут членкині і родини покійних гостили їх кавою і своїм печивом.

Під час перекуски, голова місцевого Т-ва прихильників Державного Центру УНР К. Степовий у своєму слові зазначив, що всі померлі члени Товариства були справжніми українськими патріотами, відданими і вірними синами і дочками свого народу.

Висловивши співчуття родинам померших, попросив присутніх вшанувати пам'ять померлих хвилиною мовчанки.

Пізніше він коротко розповів присутнім, яких було коло 100 осіб, про виникнення Товариства на терені Нюарку-Ірвінґтону, ствердивши, що не дивлячись на різні перешкоди, Товариство прихильників Державного Центру Української Народної Республіки у Нюарку-Ірвінґтоні стоїть на непохитних позиціях 22-го січня та всеціло підтримує Державний Центр Української Народної Республіки.

К. Степовий

НАША СПІЛЬНА ПЕРЕМОГА...

(*Закінчення зі стор. 2*)

вич інтервенював у канадському парляменті. Канадський представник до Ліґи Націй у Женеві мав окрему розмову з польським міністром закордонних справ Залєським і остерігав його про неґативну реакцію канадського суспільства. Преса обабіч Антлантичного океану звітувала про цей бій за життя українських патріотів і про становище українців у Польщі.

Врешті наприкінці 1928 року Найвищий Суд у Варшаві скасував попередній вирок і звелів провести новий процес проти Атаманчука і Вербицького. Новий вирок, проголошений на початку лютого 1929 року, був інший: Атаманчукові присуджено десять років тяжкої тюрми, а Вербицькому підтверджено смертну кару.

Українська політична громадськість не задовольнилася своєю частинною перемогою і продовжувала визвольно-протестну кампанію. Результат: польський Найвищий Суд у Варшаві скасував і це рішення, замінюючи смертне покарання на довічну тюрму.

Це було на провесні 1929 року, і тоді ані судді, ані керівники Польщі не передбачали, що вже через десятки років їхня „могутня держава" упаде немов домик із карт. Однак усі вони правильно оцінили скромну, але реальну силу об'єднаної української політичної еміґрації та, щоб не підкопати своєї польської справи у світі, поступилися українському тискові.

Святкуючи свою перемогу з 1979 року, українська громадськість не сміє забувати тієї першої перемоги з 1929 року. Бо вона пригадує, що сила в нас самих, але історія України не розпочинається від нас самих.

Загальні Збори Відділу Патріярхального Т-ва в Озон Парку

У неділю, 8-го квітня ц.р., відбулися 3-ті з черги Загальні Збори Відділу Патріярхального Т-ва. Збори відкрив уступаючий голова Роман Крупка, і привітавши о. крил. Л. Мудрого і всіх присутніх членів, попросив отця пароха перепровадити молитву. Обрано Президію Зборів, а саме на предсідника проф. д-ра Василя Лева, на секретаря мґра Василя Захарчука.

По виборі Номінаційної комісії, предсідник, затвердивши порядок нарад, попросив до слова о. крил. Л. Мудрого, який з'ясував становище нашої Церкви як на Батьківщині, так і на поселеннях. Коли на Батьківщині наша Церква є в кривавім та нерівнім змагу з безбожним комунізмом і мусить залишатись в катакомбах, то тут у вільному світі на нас спадає почесне завдання боронити справи леґального статусу нашої Церкви. Цю справу взяв на себе наш Блаженніший Патріярх Йосиф І. І хоча поважний вік і довголітня каторга надщербила здоров'я нашого Патріярха, то важливість справи й Боже Провидіння додають йому сил боронити належних прав нашої Церкви. Його Блаженство основував корпорацію „Свята Софія", завданням якої є придбати постійний Патріярший Фонд на укріплення удержання всіх Патріярших дібр, що їх Патріярх досі придбав. За його ініціятивою створено мирянські організації, які мають допомагати Блаженнішому сповнити це велике завдання. О. крил. Л. Мудрий закликав усіх парохіян стати членами Патріярхального Т-ва тим більше, що ситуація нашої Церкви за понтифікату Нового Папи Івана Павла II дещо поправилась. Вже сам факт, що Папа дозволив скликати синод Єпископів, говорить сам за себе. Отець крил. Л. Мудрий приобіцяв і надальше співпрацювати з новою Управою та побажав їм багато успіхів.

Опісля слідували звіти Управи, Контрольної комісії та суду. За Управу звітували голова Роман Крупка та фінансовий референт Іван Безубяк. У звітовому часі вся увага була звернена на збірку Патріяршого Фонду. На всіх засіданнях цій справі присвячувано найбільше часу й уваги. Треба признати, що ця акція була успішною, бож громадяни жертвували радо, так що в першій кампанії зібрано поважну суму 2,187.30 долярів. Коли зважити, що громада Озон Парку невелика, бо об'єднує заледве понад 200 осіб, то треба признати, що зібрана сума у звітовому часі була більш як задовільна. Акція збірки на Патріярший Фонд продовжуватиметься у дальшому. Управа відбула 6 пленарних засідань, на яких обговорювано найважливіші справи Патріяршого Руху, а саме організаційні, членство та інформації з різних поїздок, у яких голова брав участь. Із головніших поїздок треба згадати поїздку до Риму в 1977 році на урочисті святкування уродин Патріярха, участь у З'їзді Корпорації Святої Софії у Філядельфії та посвячення УКУ, в З'їзді УПСО в Ню Йорку та Загальних Зборах Крайової Управи, що відбулись у Ню Йорку.

Управа в 1978-1979 роках, як і щороку, відсвяткувала уродини Блаженнішого Патріяха. Заходом Т-ва відбулась доповідь о. митрата І. Музички, який з доручення Патріярха об'їздив усі наші парафії.

Управа передплачувала журнал „Патріярхат" — 30 примірників місячно, що його в цілості прозпродувала, як рівнож „Інформаційні Вісті". Фінансовий звіт подав скарбник Іван Безубяк. Всіх приходів було 3,056.91 долярів в тому часі розходи — 2,986.74 долярів. Сальдо на 8-го квітня 1979 року — 70,17 долярів. Звітодавець підкреслив, що усі витрати зв'язані з поїздками, покривали члени Управи з власної кишені, защо голові і іншим членам Управи належиться щира подяка.

Контрольна комісія перевела контролю діловодства, ствердила, що все в порядку, та поставила внесок уділення абсолюторії з признанням уступаючій Управі, що присутні приняли одноголосно.

На внесок Номінаційної комісії, обрано нову Управу, що її і надальше очолив Роман Крупка, Контрольну комісію Роман Мізур, а Товариський суд Евген Гутович.

У внесках і запитах забирали голос: В. Бо.ак, М. Вітенко і В. Скомський. Д-р В. Лев поставив пропозицію, щоб Управа більше зацікавила ідеєю Патріярхату тут роджених, та час до часу видавала в українській і англійській мовах інформаційний листок, роз'яснюючи й пропаґуючи ідею Патріярхату.

По вичерпанню програми нарад новообраний голова Роман Крупка подякував о. крил. Л. Мудрому за вступне слово та співпрацю, Президії за ділове переведення Зборів. Збори закінчено молитвою, яку перепровадив д-р В. Лев.

В.З.